

"Mai proeminent" - o piatră de poticnire

3 iunie 2005

Gili Cârstea

Duhul Sfânt ne-a spus că Jones și Waggoner au fost solii Domnului la sesiunea din 1888, iar solia lor trebuia să fie pentru noi "foarte prețioasă." Scopul ei era să-L prezinte "mai proeminent" pe Mântuitorul lumii, Domnul Isus Hristos. Poporul nostru trebuia să capete dimensiunea reală a neprihănirii lui Hristos, astfel ca solia îngerului al treilea să se transforme în marea strigare. Iată declarația inspirată:

"Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată" (TM 91,92).

Mântuitorul răstignit fusese predicat în lume aproape două mii de ani. Ce se mai putea spune în 1888 despre El "mai proeminent" decât se spusese până atunci? În ce fel anume trebuia poporul să primească neprihănirea lui Hristos, mai proeminent sau diferit de felul în care o primise?

Deși solia a fost "interceptată" și vorbită de rău, fiind astfel împiedicată să ajungă în fața lumii, ea este încă singura speranță a bisericii rămășiței. Din frânturile de lumină care au strălucit la Minneapolis, generația prezentă trebuie să asambleze imaginea "mai proeminentă" pe care dorea cerul să ne-o ofere atunci. Neprihănirea lui Hristos trebuie văzută "în legătură cu legea," ceea ce o va face irezistibilă pentru toți oamenii sinceri și serioși ai acestui popor.

Există în scrierile solilor din 1888 componente valoroase și multiple ale imaginii finale a Mântuitorului, dar piesa centrală este fără îndoială calitatea Sa de templu al lui Dumnezeu. Acestea au fost și primele cuvinte pe care Isus le-a adresat savanților lui Israel în Ierusalim: "Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2:19). Fiul omului recunoștea astfel că El, sămânța femeii, purtătorul și produsul codului genetic uman (Fapte 13:23; Rom 1:3; 2 Tim 2:8; Apoc 22:16), este un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, o locuință, o casă, un loc de odihnă.

Jones o spune magistral în Calea consacrată, dar exprimarea finală a acestei componente principale a revenit însă sorei White, iar imaginea nu putea fi mai bine redată nici dacă o aducea un înger direct din cer. Nici un geniu uman nu putea formula o asemenea capodoperă mai bine decât umila noastră doamnă:

“Templul acela, ridicat pentru ca Prezența divină să locuiască în el, fusese ridicat ca o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu... Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Lumina din această declarație monumentală se dovedește însă mult prea proeminentă pentru poporul nostru. Dar fără această concepție despre natura lui Hristos, discuțiile despre îndreptățire, sfințire sau ispășire devin plictisitoare, nefolositoare, și nu este de mirare că Laodicea pare paralizată spiritual, incapabilă să iasă din prezentul impas.

Atunci când a venit în mijlocul fraților Săi, ei nu au văzut în El decât un om, un om obișnuit, iar pretenția Lui că Dumnezeu locuiește în El li se părea complet nepotrivită.

Acum se crede că El era Fiul lui Dumnezeu care, pentru realizarea planului de mântuire, Își luase un corp omenesc și renunțase la prerogativele divinității pentru un timp. Odată planul încheiat, El a revenit la poziția și starea de la început.

Timpul a dovedit un lucru: Cu o asemenea concepție despre Mântuitorul lumii, solia îngerului al treilea nu poate fi activată, ea nu poate produce un popor “fără pată, zbârcitură, sau ceva de felul acesta,” și nu poate lumina pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu. Biserica, și implicit lumea, are nevoie de o imagine “mai proeminentă” a Mântuitorului. El trebuie prezentat lumii ca Cel dintâi membru al noii familii a lui Dumnezeu de pe pământ, familia divino-umană, în care natura umană și divină se unesc deplin. El este Al Doilea Adam, un om unit cu Dumnezeu, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Pe El Dumnezeu “L-a înălțat nespun de mult, și l-a dat un nume care este mai presus de orice nume” deoarece El a pus capăt despărțirii în familia lui Dumnezeu, dovedind că nu este o rușine sau un handicap să fii părtaș de natură divină.

Deși prezentarea “mai proeminentă” a neprihănirii lui Hristos a devenit o povară, un stigmat, un scandal, odată se va dovedi că nu a existat nimic mai onorabil sau mai imperativ pentru aceste zile critice ale planului de mântuire. Iar Omul Isus Hristos de pe tronul universului nu se va simți deloc ofensat de această ipostază mai proeminentă a soliei îngerului al treilea. Al doilea Adam este Omul Isus Hristos, Fratele nostru mai mare, un Templu, primul Templu, eternul gardian al libertății și fericirii lumilor din univers.